

[Ole Espersen]

handlinger. Jeg tror ikke, at venstre og konservative kunne det med den politik, de har lagt frem. Når det ikke er tilfældet, så kunne venstre og konservative i virkeligheden kun udarbejde det, der på papiret ville have været en smuk plan, og den kunne man gå til valg på senere. Det ville ikke være til gavn for befolkningen og heller ikke i det lange løb, tror jeg, for de to partier.

Derfor bliver der kun ét eneste andet effektivt middel til rådighed for disse to partier, og det ville være at lade landet sætte under en slags administration af international kapital, f. eks. af Den internationale Valutafond. Ved at gøre dette kunne en dansk regering sikkert opnå meget langstrakte og omfattende kreditter, men til gengæld måtte den acceptere, at det var udefra kommende kræfter, der skulle styre udviklingen på meget væsentlige punkter. Den måtte acceptere, at fonden f.eks. skulle bestemme, hvor og i hvilket omfang og hvor hurtigt der skulle skæres i vores sociale budgetter her i landet.

En sådan fremgangsmåde har man tidligere valgt i England og Frankrig. Jeg skal ikke bestride, at den kunne være effektiv, selv om erfaringerne bestemt ikke entydigt taler derfor.

Efter min bedste overbevisning er det den eneste anden løsning, de to borgerlige partier kunne præsentere os for. Det har man ikke sagt hverken direkte eller indirekte, men hvilken anden løsning kunne man egentlig have præsenteret den danske befolkning for i denne situation?

Vi foretrækker fra socialdemokratiets side at søge vore problemer løst af det danske folketing, og det mener vi fortsat at vi vil kunne gøre, hvis vi får tilslutning i dag her i folketinget til gennemførelse af de forslag, der nu ligger på folketingets bord.

Med dette alternativ, det eneste alternativ, der efter min mening består, og som jeg her har nævnt, vil man forstå, med hvilken alvor vi appellerer til folketingets partier om støtte til de foreliggende lovforslag, som jo ikke er enslydende med de 18 lovforslag, som regeringen lagde frem den 4. december. Det er forslag, der har gennemgået meget omfattende forhandlinger i udvalgene. Ikke blot har de gennemgået forhandlinger, de repræsenterer i høj grad indrømmelser på meget væsentlige punkter til de partier, som har villet indgå i et reelt samarbejde med socialdemo-

kratiet. Derfor er det, der nu ligger til afgørelse hos folketinget, en plan, der i sin udformning skulle kunne vinde tilslutning hos et flertal.

Jeg skal endnu en gang på min gruppes vegne opfordre til, at tinget vedtager disse forslag, som de nu fremstår efter anden behandling.

Formanden:

Inden jeg giver ordet til hr. Ellemann-Jensen, skal jeg gøre opmærksom på, at det er tanken at holde frokostpause fra kl. 12 til kl. 13. Skulle vi få aftenmøde, hvad meget vel kan tyde på, holdes middagspause fra kl. 18 til kl. 19.

Ellemann-Jensen (V):

Da vi for over 14 dage siden havde første forhandling om regeringens såkaldte helhedsløsning, gjorde venstre opmærksom på, at regeringen spillede alt, alt for svagt ud over for de vældige problemer i samfundsøkonomien.

Det er jo en noget forpjusket helhedsløsning, vi i dag har til sidste behandling i tinget. Man har med omhu barberet væk nogle af de få ting, som virkede i positiv retning. Derfor må det til en begyndelse slås fast, at den helhed, som regeringen nu er nået frem til, er endnu mere utilstrækkelig over for problemerne end regeringens første udspil. Og det nytter ikke, at regeringen ved hr. Ole Espersen nu her lægger så stor vægt på, at man har opnået enighed med organisationerne, for vi må huske på, at det jo kun er den ene side, man er blevet enig med. Den anden side har man i bedste fald kun orienteret. Når man ser, hvad socialdemokratiet har fået ud af at være det eneste parti, der kan blive enig med organisationerne om noget, som hr. Ole Espersen sagde, så er der altså ikke meget at råbe hurra for.

Den oprindelige kriseløsning rummede jo krav om to centrale lønmodtagerfonde, og nu har regeringen så fjernet den ene fond. Men regeringen har fra starten vidst, at der i folketinget er et klart flertal imod sådanne forsøg på at ændre helt grundlæggende strukturer i samfundet, og derfor var det urimeligt, at regeringen kørte så stærkt frem med dette krav, som jo aldeles ikke er taget af bordet, det er bare blevet udskudt – rent